

תת"ע 14049/05/22 - משה פדלון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 14049-05-22 מדינת ישראל נ' פדלון
תיק חיצוני: 18150060178

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין
מבקש משה פדלון
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

בקשה לחיוב בהוצאות משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: ה"חוק").

ביום 12.7.2021 ניתנה למבקש הודעת קנס בגין כך שנהג ברכב מסוג מזדה מ.ר. 07354468 ברחוב המסגר, מכיוון דרום לצפון, ובהגיעו למעבר החצייה, לא נתן זכות קדימה להולך רגל ולא אפשר לו להשלים את חצייתו את מעבר החצייה בבטחה, זאת בניגוד לסעיף 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

בהמשך לבקשתו של המבקש להישפט בגין העבירה כאמור, ביום 23.5.2022 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה לפי סעיף 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, ונקבע דיון בעניינו ליום 12.9.2022.

ביום 12.9.2022, לא התייצב המבקש לדיון והמשיבה ביקשה לדחות את הדיון לצורך זימונו לאחר שאישור מסירה חזר בציון "עזב". הדיון נדחה ליום 15.11.22.

ביום 15.11.2022 כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום, לדבריו, לא היה הולך רגל במקום ולכן הופתע מששמע את צפירתו של השוטר אשר הורה לו לעצור. התיק נקבע לשמיעת ראיות.

ביום 28.12.2022 בפתח הדיון הודיע ב"כ המשיבה כי המשיבה חוזרת בה מהאישום בהסכמת המבקש, ע"פ סע' 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982. התובע ציין כי נעשו מספר נסיונות ליצור קשר עם המבקש טרם הדיון, על מנת להודיע לו על החזרה מכתב האישום, אולם ללא הצלחה.

המבקש אישר כי לא ענה לשיחות התביעה מאחר ואינו עונה לשיחות מטלפון חסוי.

כתב האישום בוטל בהסכמת הצדדים ובנוסף עתר המבקש להוצאות בסך 2,000 ₪ בטענה שנאלץ להגיע לשני דיונים בבית המשפט וחש מוטרד נפשית מעצם קיום ההליך ומהתנהלותו הבלתי תקינה של השוטר לטענתו.

המבקשת בתגובתה טענה כי אין מקום להשית הוצאות, יש יסוד לאשמה והחזרה מאישום נבעה מרף הראיות ועברו התעבורתי של המבקש. לפיכך, לשיטתה, אין מקום לפסוק הוצאות לטובת המבקש בעילה של "לא היה יסוד לאשמה" וכמו כן, אף לא קיימות "נסיבות אחרות המצדיקות" פסיקת פיצוי לטובתו ועל כן יש לדחות את בקשתו.

דיון והכרעה:

סעיף 80(א) לחוק קובע כי על-מנת שתקום זכות לקבלת פיצוי והוצאות הגנה, על נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל הנטל להוכיח התקיימות של אחת משתי עילות חלופיות: האחת, "**ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה**". והשנייה, "**ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת**". גם בהתקיים אחת משתי העילות האמורות, פסיקת הפיצוי והשיפוי אינה מובטחת אלא היא מסורה לשיקול-דעתו של בית-המשפט ("**רשאי**").

אין הסדר אוטומטי של פסיקת פיצוי ושיפוי לכל נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל. "**נקודת המוצא לדיון היא שלא כל חזרה מאישום, ואף לא כל זיכוי, יובילו בהכרח לפסיקת פיצויים לנאשם. הבחינה נסמכת כאמור על העילות הקבועות בסעיף 80 בנוסחו הנוכחי - כאשר לא היה יסוד להאשמה, או כאשר התקיימו "נסיבות אחרות" המצדיקות זאת**". (ע"פ 853/19 מרדכי (מורדי) מור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.11.2019)).

בית המשפט בוחן את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה מונח לפני התובע היה תובע סביר מגיש כתב אישום. ראה ע"פ 4466/98 **ראמי דבש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 22.1.02).

הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט. כאשר בית משפט סבור כי התנהגות התביעה הייתה ראויה ורצויה יש לכך משקל לשלילת הוצאות. "**מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם**". ראה ע"פ 4466/98 **ראמי דבש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 22.1.02).

מן הכלל אל הפרט

האם היה יסוד להאשמה?

בבואי ליתן החלטה, אין לי אלא את מה שמונח בפניי. בחנתי את הראיות שהוצגו בפניי ומצאתי כי הדו"ח מתאר באופן כללי את נסיבות ביצוע העבירה. מנסיבות הדוח עולה כי השוטר נסע אחרי המבקש, הבחין בו פונה ימינה לרחוב בן

אביגדור מבלי לאפשר להולך רגל שהיה במקום- והתחיל בחצייה במעבר חצייה- להשלים חצייה בבטחה. מעבר לתיאור כללי זה נעדר הדו"ח פירוט נסיבות האירוע, בין היתר, לא מציין היכן היה הולך הרגל, היכן נעצר, מהיכן התחיל לחצות. מדובר בשוטר אשר נסע אחרי הנאשם, מה היה המרחק שנסע אחריו והיכן עצר אותו. בעוד שהשוטר מדבר על אירוע ברחוב בן אביגדור בסעיף ב' לדו"ח מצוין רחוב המסגר.

עיון בסרטון המתעד את המפגש בין המבקש לשוטר לאחר עצירת המבקש מלמד כי התנהלות השוטר הייתה בעייתית. המבקש אינו מבין מדוע נעצר והשוטר אף אינו מסביר לו מיד את הדברים על אף שאלת המבקש. תגובת המבקש המידית אינה נשמעת בסרטון ותגובתו בדו"ח מחזקת את דבריו כי כלל לא הבין במה מדובר.

היה על השוטר לגלות יותר אורך רוח כלפי המבקש. גם אם מקום עצירת המבקש היה בעייתי, היה עליו להסביר לו מיד מדוע נעצר, להקשיב לתגובתו ולציין אותה.

שקילת נסיבות חריגות המצדיקות שקילת השתת הוצאות.

לא מצאתי כי ישנן נסיבות חריגות המצדיקות פסיקת הוצאות, שכן, אומנם ראוי היה שהמבקשת תבחן לעומק את הראיות בטרם אישור כתב האישום שבגינו הוזמן המבקש להישפט, אולם לא מצאתי כי הנאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לו סבל ונזק משמעותי והוא היה צפוי לזיכוי מוחלט.

לא מצאתי כי המשיבה פעלה בחוסר סבירות קיצוני. המבקש התייצב לדיון שנקבע להוכחות, ובפתח הדיון, הודיע מיד ב"כ המשיבה על חזרה מאישום. אין חולק כי המבקשת ניסתה להודיע למבקש מראש על חזרה מאישום ובכך לייתר את התייצבותו לדיון הוכחות אולם שעה שהמבקש בחר שלא לענות לשיחות חסויות -לא צלח הדבר.

סוף דבר:

המשיבה יכולה הייתה לחסוך את ההליך המשפטי ואת התייצבות המבקש לדיונים ולחזור מאישום, בשל רף הראיות הנמוך ועבר תעבורתי כתגובתה עוד במעמד אישור הדוח ע"י תובע ביום 22.5.22. למשיבה היו מספר הזדמנויות לחזור מאישום: בעת אישור הדו"ח, בדיון ביום 12.9.22 ובדיון ביום 15.11.22 והיא לא עשתה כן. יחד עם זאת לא ניתן לשלול לחלוטין יסוד לאשמה. אשר לדיון ההוכחות לא מצאתי דופי בהתנהלות המבקשת. לו היה המבקש עונה לשיחות שבוצעו למספר טלפון שהוא עצמו מסר לפרוטוקול ביום 15.11.22- יכול היה לחסוך התייצבותו ביום 28.12.22.

המבקש עתר להוצאות בסך ₪ 2,000 אך לא הציג כל אסמכתא בגין נזק כלכלי שנגרם לו בהיקף כזה.

לאור האמור לעיל, מצאתי מקום לפנים משורת הדין, להיעתר לבקשה באופן חלקי ואני מחייבת את המשיבה בהוצאות לטובת המבקש בסך ₪ 250 וזאת בגין הגעתו לדיון ההקראה בלבד.

ההוצאות ישולמו למבקש עד ולא יאוחר מיום 1/3/23.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"ג, 29 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.